

TELČ

PUTOVÁNÍ PO PAMÁTKÁCH MĚSTA TELČE

SE ZACHARIÁŠEM
Z HRADCE
A KATEŘINOU
Z VALDŠTEJNA

VYCHÁZKA PO TELČI SE ZACHARIÁŠEM Z HRADCE A KATEŘINOU Z VALDŠTEJNA

1. Pojdme se projít po historickém městě, které se stalo zásluhou pana Zachariáše z Hradce jedním z nejvýznamnějších renesančních městských komplexů v českých zemích.

Díky tomu, že i následující generace měly pro krásu města pochopení, zachovalo se centrum ve své původní podobě jen s malými přestavbami, které zásadně nezměnily jeho podobu.

Tak se Telč stala nejen městskou památkovou rezervací, ale roku 1992 byla zapsána také na Seznam světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO, na kterém jsou uvedeny nejkrásnější a nejpozoruhodnější kulturní a přírodní památky na celém světě.

2. RADNICE

Radnice je největším domem na náměstí. Jsou to vlastně domy dva. Původní gotické domy renesanční fasáda sjednotila do jednotné majestátní budovy radnice.

Na fasádě atiky jsou sgrafita. Atika sloužila k pohledovému zakrytí střechy a opticky budovu zvyšovala. Průčelní zeď, střechu přesahující, vytvářela iluzi, že dům má ještě další patro.

Štíty a atiky patřily k nejčastějším motivům české renesance. Dokud byly střechy dřevěné, měla atika i praktický význam, sloužila jako zábrana proti šíření požáru. Zubatému zakončení atiky se říká cimbuří.

Při pohledu do interiéru vstupní chodby radnice lze najít dosud patrné gotické prvky z původních domů - například sloup s tordovaným neboli krouceným dřikem.

Na dvoře radnice se nacházejí zbytky městské šatlavy.

3. DŮM Č. 65

Dům č. 65 stejně jako další domy na náměstí má podloubí, což byl stavební prvek nejen elegantní, ale i praktický, neboť umožňoval řemeslníkům nabízet zboží i venku před domem. Na některých sloupech, podpírajících loubí, jsou vytesány štítky se znaky řemeslníků.

Dům má ve znaku stěrku na pivo na znamení, že měšťan a majitel domu měl právo vařit a čepovat pivo. Vedlejší dům č. 64 má zase znak řeznického cechu, stejně jako dům č. 8 na protější straně náměstí vedle radnice.

Řezníci měli ve městě důležité postavení. Proto již roku 1490 udělil Jindřich z Hradce řeznickému cechu statuta.

V domě zůstal zachován krásný mázhaus. Mázhaus je rozměrná chodba, která bývala umístěna v přední přízemní části za vstupním vchodem do domu. Většinou sloužila k obchodu, provozování řemesla či prodeji piva. V gotických a renesančních domech býval prostor zaklenut s použitím středového sloupu. Když měl majitel várečné právo, vařil a šenkoval pivo. V takovém případě se mázhaus stal vlastně veřejným hostincem, kde bylo možné dostat i víno a kořalku a někdy se podávala i jídla. Pokud provozovali řemeslníci svou práci v domě, měli v mázhausu také sklad vyrobeného zboží. To se týkalo hlavně soukeníků, krejčích, kloboučníků, ševců, ale i hodinářů a zámečníků. Zlatníci, ti měli dílny raději v patře, aby jim nějaký nenechavý všetečka kousek vzácného kovu neodnesl. Z máz-

hausu vedla užší chodba do dvora a na schodiště do prvního patra. Na dvůr obvykle navazovala zahrada, kde měšťané pěstovali česnek a cibuli. Oblíbené bylo i zelí, luštěniny a mrkev. Pěstovaly se také ovocné stromy.

V chlévech byli ustájeni koně a volci i krávy, ovce, kozy. Drůbež běhala volně po dvoře a psi a kočky se zatoulali často i do mázhausu.

Schodiště vedlo do prvního patra, kde byly umístěny obytné místnosti. V horní síni bývala černá kuchyně. Zařízení bylo skromné - stůl, lavice a almary na nádobí. Bohatí měšťané v Telči však někdy mívali horní síň zařízenou luxusně. Dřevěný trámový strop byl často zdobený malbami, na zdech bývaly umístěny gobelíny, které pokoj zateplovaly. Jindy se pro výzdobu zdí použily kožené tapety. U stolu se sedělo na lavicích, současně sloužících jako úložné prostory pro oděvy či jiné předměty. Na lavicích byly pro větší pohodlí rozprostřeny kůže, nebo byly potaženy látkami. V případě potřeby bylo možné na lavicích i přespat. Oblíbené byly také truhly, často přenosné, používaly se i při dalekých cestách místo dnešních kufrů.

Podlaha bývala ozdobená dekorativními dlaždicemi. Večer se svítilo svíčkami, ve dne pronikalo světlo okny, složenými z malých skleněných koleček, zasazených do kulatých olověných rámečků.

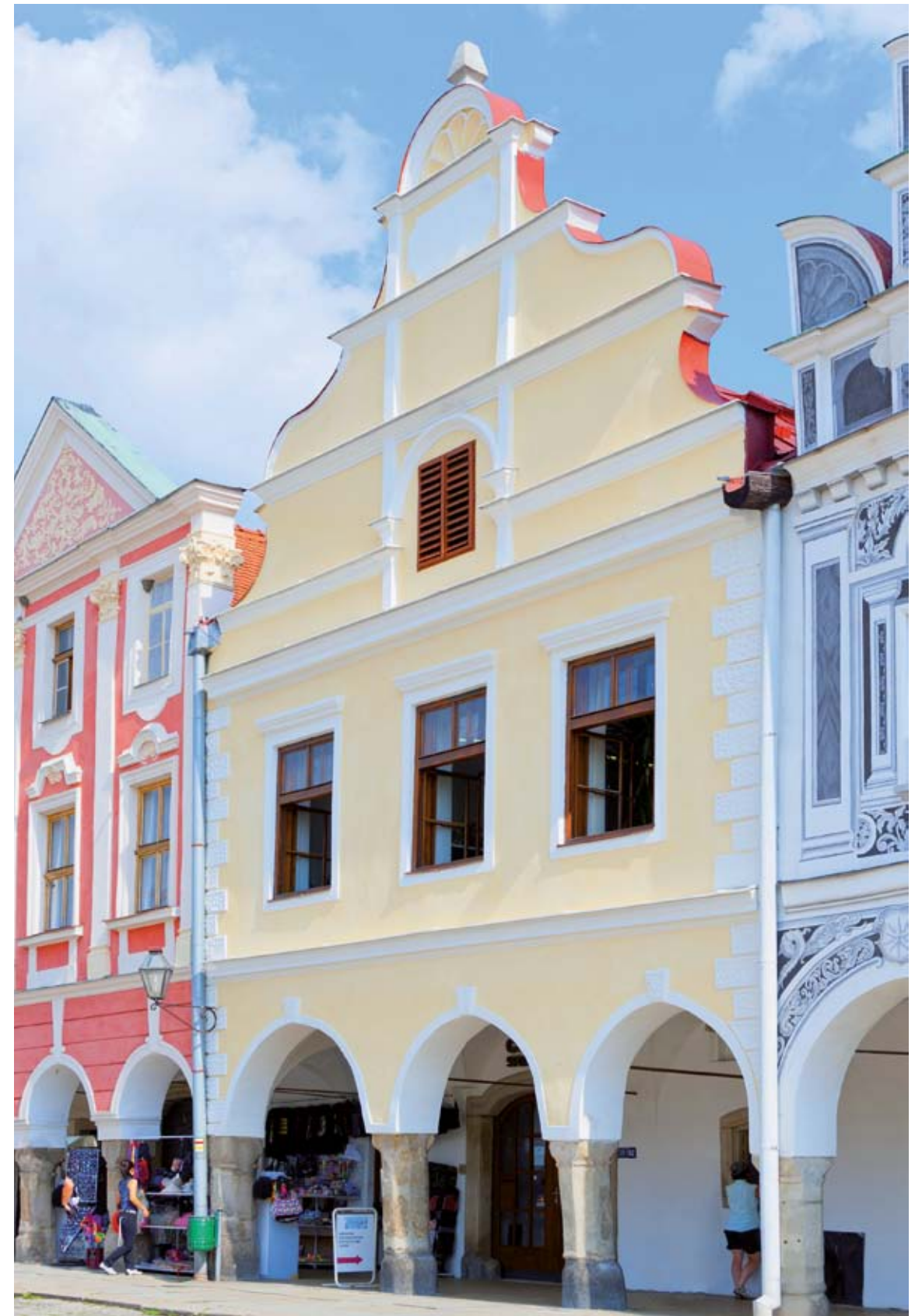

4. DŮM Č. 62

Tento dům patřil po dlouhá léta kováři. Kovář nebyval žádný boháč. Jeho dům byl zařízen prostě - dřevěné lavice, obyčejné nezdobené truhly, i nádobí bývalo někdy jen ze dřeva.

Oděvy měla rodina z hrubého plátna či sukna, stejně jako pár kousků ložního prádla.

Zbytek peněz spolkló vybavení náradím pro řemeslo a pro zemědělské práce v hospodářství. Později se však kovářství přestěhovalo na předměstí a již přes sto let je v domě banka.

5. DŮM Č. 61

Dům vlastnil pekař Michal. Jen co ho v roce 1553 koupil, hned jej nechal přestavět a hlavně vyzdobit. Ve štítu najdeme leto-počet dokončení úprav - 1555. Pekař Michal chtěl mít dům nejhezčí ve městě, vždyť měl v úmyslu kandidovat na starostu.

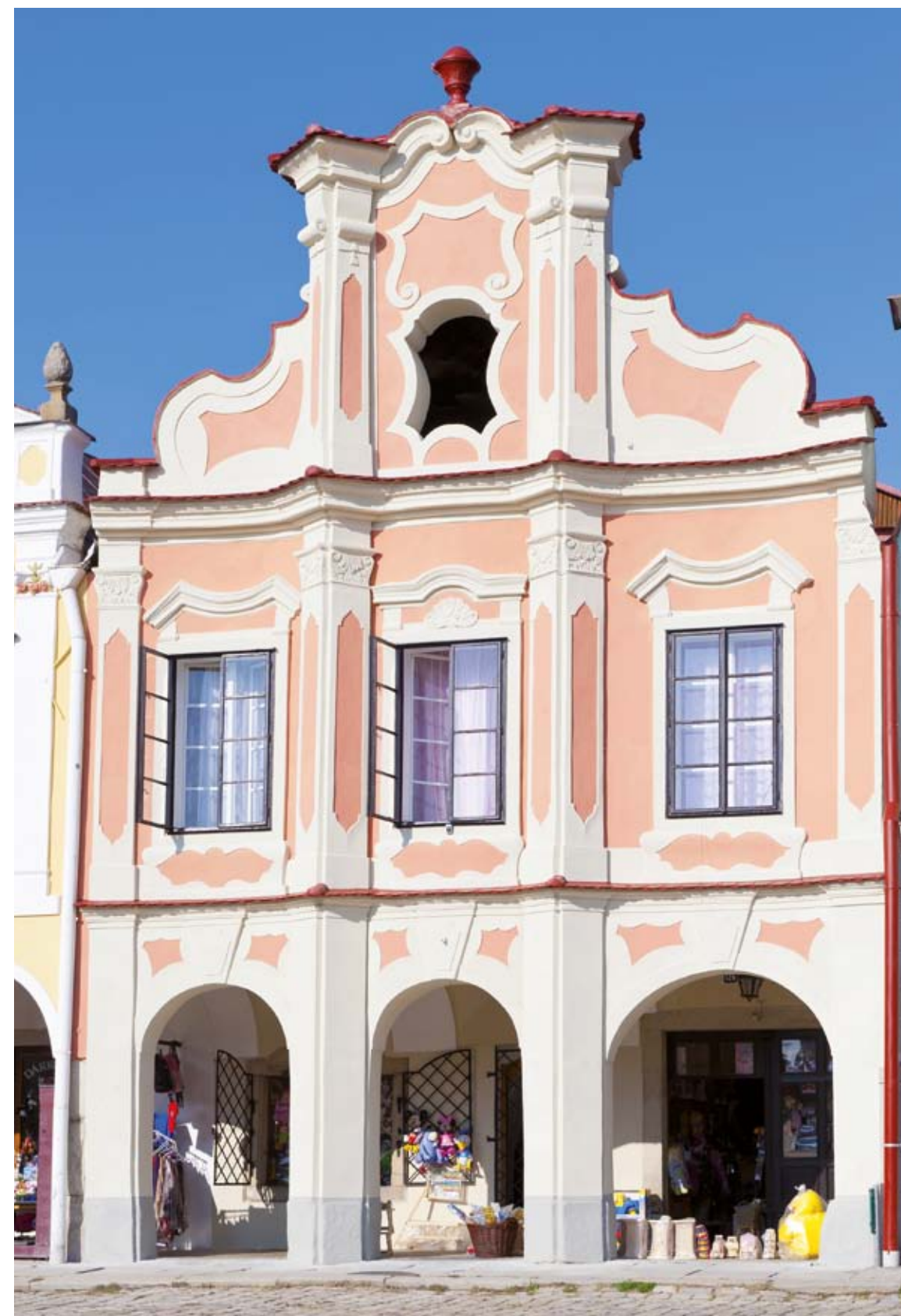
Nechal proto přistavět krásný renesanční štít. Je to obloučkový štít, inspirovaný tzv. benátskou renesancí, vyzdobený sgrafity. Jsou na nich portréty starozákonních postav - Davida, Goliáše, Saula, Holoferna a dalších.

6. DŮM Č. 59

Tento objekt má výraznou, dynamicky zvlněnou barokní fasádu. Baroko se v Čechách objevilo už v 17. století. Nejprve se stavěly jednoduché dvouvěžové kostely, ale později i centrální stavby plné dynamismu.

To se zalíbilo i měšťanům a začali své domy přestavovat. Mnozí měšťané si nechali upravit průčelí svých domů v novém zdobeném barokním slohu. Ale většinou šlo pouze o přestavbu vnějšího vzhledu. Uvnitř si domy zachovaly staré mázhausy.

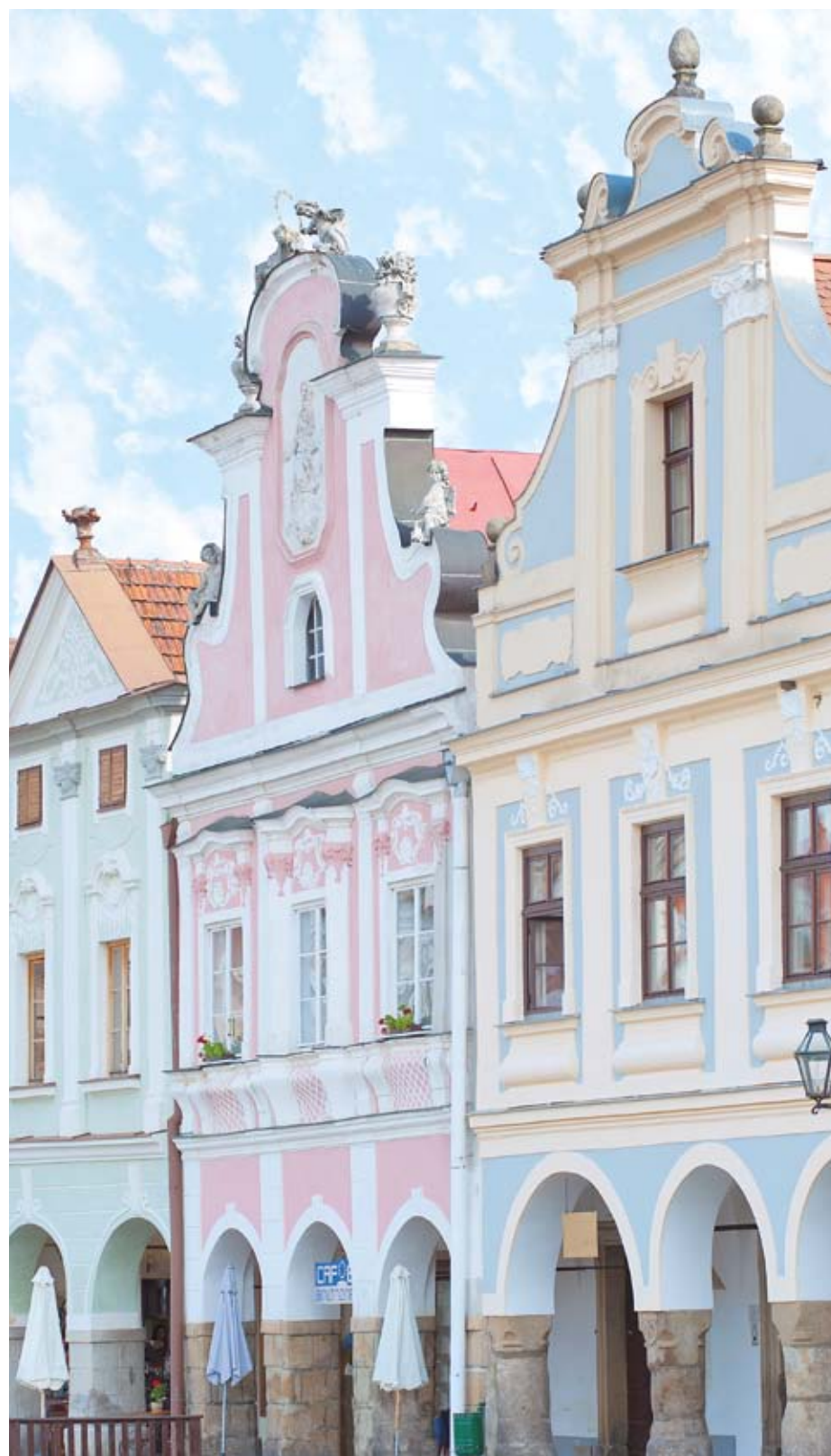
7. DŮM Č.57

Zde je další z domů s barokním průčelím. Tento dům má i sochařskou výzdobu - dvě dvojice andílků a dvě vázy. Uprostřed štítu je Panna Marie, tzv. Immaculata, tedy Neposkvrněná. Stojí na globu, který obtáčí had.

Někdy v druhé polovině osmnáctého a v devatenáctém století bylo pro někdy přezdobené baroko používáno hanlivé označení: „sloh copový“, případně „sloh parukový“, protože se zdálo být přelácané.

V jistém smyslu je baroko rozšířením a domyšlením renesančních uměleckých postupů. Na druhé straně však renesanci myšlenkově popřelo, protože se vrací ke středověkému křesťanskému myšlení.

Pro Telč bylo důležité, že renesanční domy se nebouraly. Jen průčelí se přestavovala do nové módní podoby.

8. DOMY Č. 54 A 55

Toto jsou dva typické renesanční domy. Oba mají fasádu s psaníčkovými sgrafity. Průčelí jsou zakončena atikou a mají i zubatá cimbuří.

Za povšimnutí stojí otvory při okrajích atiky. Ty měly též svůj účel. I když stavitelé renesance přivezli z Vlach, počítali i s místními tuhými zimami. Těmi otvory se odstraňoval sníh ze střech. Domy byly nejen krásné, ale i účelné. Taková byla v renesanci celá Telč.

Ke konci 18. století vlastnil dům č. 54 Jan Pavel Bílek, lékař, lékárník i zvěrolékař. Zabýval se historií a zachránil mnoho dokumentů, které se staly základem muzejních sbírek města. Inicioval také oslavy 700. výročí údajného založení Telče v r. 1799.

Dům č. 55 patřil od roku 1849 místnímu národnímu buditeli Filipovi Šašecimu. Tento vyučený cukrář a perníkář založil a vedl v Telči kroužek vlastenců.

9. DŮM Č. 47

Dům č. 47 má také krásnou atiku a dokonce jsou v ní dvě iluzivní, tedy falešná okna. Atika dům opticky zvýšila, takže se stal nejvyšším domem na náměstí. Jádru domu je však gotické. V podloubí se zachovala původní gotická čelní zeď s oknem, děleným středověkým profilovaným křížem. Tento dům býval kdysi měšťanským pivovarem.

Později pivovar zrušili a udělali z něj dívčí školu. V letech 1848-68 působil jako ředitel školy Jan Evangelista Kypka. Byl současně ředitelem kůru, vytvořil a vedl chrámový sbor a orchestr. Sám komponoval, jeho Pastorální mše se dodnes hraje. Jako vlastenec se věnoval historii, vyučoval v češtině.

10. DŮM Č. 46

Dům má pěkný barokní štít. Kdysi patřil rodině Kerndlů, která měla krásnou dceru Jůlinku. Jenže pojednou Jůlinka začala chřadnout, blednout, až onemocněla. Peníze za doktory nic nepomáhaly, děvče přes všechnu péči zemřelo. Rodiče své milované dceři dali do truhly vzácné zlaté šperky. Ale hrobníkovi se nechtělo pohřbít s ubohým děvčetem i tyto poklady, a rozhodl se, že si ozdoby sebere. Náramek a náhrdelník vzal

snadno, zato prstýnek ne a ne sundat. Tak si řekl, nu což, vždyť už je stejně mrtvá, uříznou jí celý prst. Jak si zámýšlel, se chystal udělat. Když však do prstu řízl, děvče vykřiklo, vyskočilo a utíkalo domů. A tak Jůlinku zachránila kupodivu lidská hamižnost. Rodiče měli dobré srdce a nakonec hrobníka ani nenechali potrestat. Jenže svému osudu se stejně nikdo nevyhne a tak se Jůlinka nakonec ani svatby nedožila.

15

14

12

13

11

16

2

10

9

8

7

6

5

4

3

17

18

19

20

1

11. KAŠNY A MARIÁNSKÝ SLOUP

Mariánský sloup z roku 1720 zhotovil sochař David Lipart z Brtnice u Jihlavy. Byl zaplacen z odkazu měšťanky Zuzany Hodoové, která poskytla na stavbu tisíc zlatých. Nahoře na sloupu stojí Panna Marie a úplně dole kolem dokola je 8 andělů. Světci jsou většinou barokní - sv. Jakub se znakem mušle, sv. Šebestián, umučený šípy. Mezi nimi sv. Roch. A z druhé strany sv. František Xaverský, sv. Jan Nepomuk a mezi nimi anděl strážný. V jeskyni je sv. Rosalie a na druhé straně sv. Marie Magdaléna.

Do kašny se přiváděla voda z rybníka Nadýmáku. Kašna byla původně dřevěná, stejně jako potrubí, kterým voda tekla. Později byla kašna přestavěna z kamene a osazená sochou sv. Markéty. Druhá kašna víc na kraji náměstí je až z roku 1817. Socha na kašně je Silén neboli Silénos s Dionýsem v náručí. Silénos byl veselý stařík, který byl vychovatelem a průvodcem boha vína Dionýsa. Silénos byl často spojován s břehy vod a pramenů. Proto je asi také umístěn na kašně.

12. DŮM Č. 39

Mohutný renesanční dům, který vznikl na původním gotickém jádru budovy. V baroku byla přestavěna fasáda a štít domu. Po zrušení jezuitského řádu byla do domu č. 39 přenesena jezuitská apatyka. Lékárníkem se stal Ignác Lyra, který dříve žil jako bratr jezuitského řádu. Nyní se mohl i oženit. Lékárně se však pilně věnoval. Vydržela v domě i po jeho smrti - celkem téměř 100 let.

Na boční stěně je osazena deska, která připomíná, že zde jako student gymnázia bydlel básník Otokar Březina, který studoval v Telči v letech 1883 - 1887. Březinova básnická tvorba patří k nejnáročnější tvorbě evropského symbolismu.

13. DŮM Č. 32

Tento dům vystupuje do náměstí mimo uspořádanou frontu s podloubím. Spodní část fasády ještě evokuje renesanci, vrchní je však už barokní. Vznikla kolem roku 1800, tedy již v pozdním baroku.

Vrchnost dům koupila a udělala v něm kuchyni pro své úředníky. Panští úředníci byli vesměs svobodní mladí muži a tady se pro ně vařilo. Pro chudinu se tu na Zelený čtvrtek před Velikonoční nedělí vařila sladká kaše.

Zvyk podávat chudým sladkou kaši zavedla Perchta - naše Bílá paní. Paní Perchta byla provdána do Telče za Jana z Lichenštejna. Ten ji však nemiloval a byl k ní často až krutý. Perchta si stěžovala bratru i otci. Tehdy však nebylo možné, aby žena odešla od muže, byť by s ní nakládal špatně. Teprve smrt manžela ji vysvobodila a mohla se vrátit ke své původní rodině. Od té doby Perchta pobývala na Rožmberských zámcích a pomáhala, kde bylo třeba, zejména chudým a trpícím. Právě ona zavedla podarování chudých nejprve na podzim na oslavu dostavby zámku v Jindřichově Hradci, později na Zelený čtvrtek. Byli obdarováni i dalšími pochutinami. Každý dostal rybu, hrách, chléb i pivo. Na paměť Poslední večeře Páně v ten večer chudé obsluhovali bohatí.

Rozdávání kaše chudým v Telči zrušil císař Josef II. v roce 1783. Místo toho dostávali ti nejchudší peníze, které později rozdávala městská rada.

O Perchtě se hodně mluvilo, že se zjevovala jako Bílá paní. Objevovala se buď s úsměvem, aby Rožmberkům zvěstovala radostnou novinu, nebo zachmuřená s černými rukavicemi, což obvykle znamenalo smrt či jiné neštěstí. Bílá paní pomáhala i chůvám bdít nad malými dětmi Rožmberků.

Perchta nejednou, když chůvy již usínaly únavou, sama přistoupila k dítěti a chovala jej. Chůvy Perchtu znaly a mlčky ji nechávaly s dítětem pomazlit. Jednou však byla mezi chůvami jedna nová, která nevěděla, jak to na zámku chodí. Ta Bílou paní okřikla, cože si dovoluje brát dítě z kolébky. Perchta ji řekla, kdo je, a nařídila, aby Petru Vokovi řekla o tom, jak a kudy se tu zjevovala. Potom vstoupila do zdi a už se více neobjevila. Chůva dodržela, co ji Perchta nařídila a dospělému Vokovi vyprávěla, co se stalo, když byl batoletem. Vok se zamyslel a potom jen tak pro jistotu nechal rozkopat zeď v místě, kudy prý Bílá paní naposled odešla. A světe div se, našel tam obrovský zlatý poklad.

14. DŮM Č. 31

Říká se mu Telčský dům. Je to krásný renesanční dům, který zřejmě patřil ke dvorci při veži sv. Ducha. V přízemní vstupní místnosti je pěkně malovaný trámový strop. V domě je přístup do telčských sklepů, důležité součásti domů. Nejen pro ukládání potravin, sudů s pivem a vína. Obvykle měl každý dům ve sklepech i vlastní studnu.

Když se sestoupilo do nejnižšího patra, dostali se měšťané do podzemí, v kterém byly domy propojeny, což mělo velký význam v případě ohrožení města nepřítelem.

15. KOSTEL A VĚŽ SV. DUCHA

Věž je nejstarší ve městě, je pozdně románská. Čím je doba vzniku věže vzdálenější, tím méně víme, kdo ji vlastně nechal postavit - Templáři? Přemysl Otakar II.? Johanité? Byla součástí hradu? Jisté však je, že věž měla obrannou funkci.

Na místě kostela sv. Ducha byl vystavěn před rokem 1486 pozdně gotický jednolodní kostel s polygonálním presbytářem vyzdobený malbami se symboly evangelistů. Z románské stavby zůstala zachována západní stěna kostela.

Později tento kostel často podléhal změnám uživatelů či majitelů i využití. Po požáru tu bylo skladiště a v 19. století dokonce sloužil jako městské divadlo.

Roku 1922 kostel odkoupila Českobratrská církev evangelická a znovu jej používá k bohoslužbám. Uvnitř zůstala zachována původní okna s kružbou, gotická klenba, zbytky nástěnných maleb a pětিলistá růže - znak pánů z Hradce.

16. DŮM Č. 15

Nejnápadnějším na celém náměstí je tento dům s arkýřem. Arkýř měl ve středověku i důležitou obrannou funkci, protože umožňoval výhled do strany podél fasády, v tomto případě do vedlejší ulice. V arkýřích, které byly umístěné do dvora, se také někdy umísťovaly toalety. Říkalo se jim prevét. Tento arkýř byl ale ozdobným prvkem domu.

Dům má také sgrafita. Vpředu je Ukřižování a anděl. A co znamená ten obraz domu s lešením úplně nalevo? Majitel si nechal zachytit původní podobu svého domu před přestavbou. Při pohledu z uličky se nabízí pohled na zbývající sgrafita.

Zase je tu příběh ze Starého Zákona o Saulu a Davidovi. Dáma se zavázanýma očima je Spravedlnost. Přízemí domu zdobí psaníčková sgrafita, která byla v Čechách v renesanci vždy velmi oblíbená. Ti, co neměli na složitou výzdobu, nechali si udělat alespoň psaníčka, která se dělala rutinně. Natáhl se provázek, aby se zachovala rovná linie a podle něj se vyrývala do omítky psaníčka.

Krásná výzdoba tohoto domu byla dlouho schovaná pod omítkou. Teprve v roce 1952 byla sgrafita objevena, odkryta a obnovena.

17. JEZUITSKÝ KOSTEL JMÉNA JEŽÍŠ, JEZUITSKÁ KOLEJ A GYMNÁZIUM

Tento kostel byl postaven v roce 1667 a nechala jej založit hraběnka Františka Slavatová. V té době už nebyla v módě renesance. Nový sloh se nazýval barokem, a usiloval, aby se lidé zase obrátili od světských radovánek více k Bohu. Tak se o to snažili zejména jezuité, kteří tento chrám spravovali.

Hraběnka Slavatová dokonce zasvětila Bohu svého syna Karla, jak hovoří pověst. Karel Slavata měl před svatbou. V dobrem rozmaru si vyjel na lov. Nějak se však vzdálil své družině a jeho kůň spadl do vlčí jámy. Ven se nemohl dostat ani on ani kůň. V zoufalství Slavata slíbil, že zasvětit svůj život Bohu, když se zachrání. Křičel o pomoc a nakonec jej zaslechl místní sedlák a vysvobodil ho. Slib je slib. Slavata nedbal na slzy nevěsty a vstoupil do kláštera. Když však jeho bratři zemřeli a zůstal jediným následníkem rodu, dostal od papeže povolení vrátit se k světskému životu a spravovat panství. Asi mu nebylo souzeno zemřít jako mnich.

V baroku se stavěly kostely velmi bohatě zdobené. Tento kostel je spíš skromný v porovnání s pompézním a ozdobným dynamickým barokem, které v Čechách kvetlo později. Je to kostel tzv. typu II Gesú. Do náměstí je obrácen také velmi netradičně boční stranou. Vnější výzdoba ještě ukazuje na dozrívající renesanci. Vnitřní výzdoba kostela je již barokní.

Z druhé strany na kostel navazuje jezuitská kolej. Jezuité se zaměřili na šíření víry zejména prostřednictvím vzdělávání. Za necelých 120 let trvání řádu v Telči tu získalo vzdělání mnoho jezuitských noviců. Kolej sloužila také jako kolej třetího zkoušení. Po zrušení řádu se budova používala přibližně 100 let jako kasárna a později znovu jako škola. Dnes je sídlem Univerzitního centra Masarykovy univerzity Brno.

18. KONVIKT SV. ANDĚLŮ

Starou sladovnu využili jezuité také pro své účely. Přestavěli ji na sídlo konviktu a školy chrámového zpěvu. I tu založila hraběnka Slavatová.

Budova byla nedávno zrekonstruována. Dnes v ní je sídlo Vzdělávacího a konferenčního centra Ministerstva kultury.

19. KOSTEL SV. JAKUBA

Kostel sv. Jakuba byl založen spolu s městem. V polovině 15. století jej přestavěli a vyzdobili krásnými gotickými freskami.

Po výstupu nahoru na věž lze přehlédnout celé město. Bylo založeno velmi promyšleně. Je obklopeno rybníky, sloužícími jako obrana před nepřítelem. Celé město bylo obeháno hradbami a před nimi byly vybudovány vodní příkopy. Voda z rybníků se v případě ohrožení nechala napustit do vodních příkopů a město se tak stalo nedobytnou vodní pevností.

Do města se dalo vstoupit jen dobře strážnými městskými branami. Dvě z nich se nám dodnes zachovaly. Horní velká brána z poloviny 16. století je vyzdobena sgrafity, má krásnou šindelovou střechu a nad průjezdem je pětিলístá růže. Před ní bývala ještě jedna brána tam, kde se ulice zužuje. Ta byla v roce 1833 zbořena. To už ji město nepotřebovalo. Ale je tu zachována ještě Dolní (malá) brána.

Ta byla součástí zámku, vznikla při jeho přestavbě. Před ní byl zvedací most přes vodní příkop.

20. ZÁMEK

Zámek je opravdovým renesančním klenotem. Zachoval se tak, jak jej vystavěli jeho stavitelé v renesanční době. Nikdo se neodvážil sáhnout na tu nádheru.

Zlatý taneční sál byl završen krásným stropem s osmačtyřiceti zlacenými kazetami s vyřezávanými reliéfy. Každý je jiný, ale všechny odrážejí mytologickou tematiku. Renesanční krása se tu zachovala také ve vedlejším Modrém sále. V zámku se pořádaly nádherné plesy a bohaté hostiny. Stoly se prohýbaly pod talíři s pochoutkami. A to vybavení jídelny! Stůl celý ze stříbra a 12 pozlacených židlí. Na zdech bylo pověšeno 12 antverpských gobelínů.

Nástupce Zachariáše - synovec Adam - zdaleka nebyl tak dobrým hospodářem a jeho synem Jáchymem Oldřichem vymírá roku 1604 rod pánů z Hradce po meči. Telč přešla do majetku Slavatů z Chlumu a Košumberka. Slavatové byli mocným rodem. V české historii sehráli významnou roli, i když poněkud rozporuplnou, zejména pokud jde o Viléma Slavatu z Chlumu a Košumberka. Slavata zastával významné funkce a byl také pražským místodržícím v době, kdy se česká šlechta přela s císařem o platnost Majestátu císaře Rudolfa II.

Dne 23. května 1618 vstoupili do kanceláře pražského místodržícího nespokojení protestantští stavové pod vedením Jindřicha Matyáše z Thurnu a po krátkém improvizovaném soudním procesu obvinili oba katolické místodržící Viléma Slavatu

z Chlumu a Košumberka a Jaroslava Bořitu z Martinic z rušení náboženské svobody.

Nakonec oba násilně vyhodili z okna a s nimi i jejich sekretáře Filipa Fabricia. Všichni tři šestnáctimetrový pád z okna do svažitého jižního svahu Pražského hradu a i následnou střelbu přežili - zřejmě zejména díky dvojitém španělským oblekům. Vilém Slavata však zavadil hlavou o rám okna v prvním patře a byl těžce zraněn, navíc se po dopadu začal dusit svým vlastním límcem. Byl ovšem osvobozen Bořitou a posléze na nosítkách odnesen do Lobkovického paláce, kde mu poskytla útluk katolická šlechtična - známá Polyxena z Lobkovic.

Po vyléčení ze svého poranění emigroval Slavata do Pasova, kam dal převézt i významnou část mobiliáře a vybavení z telčského zámku.

Po porážce stavovského povstání se Slavata r. 1622 vrátil na svá panství a spolupracoval na nahrazení staré zemské ústavy Obnoveným zřízením zemským v r. 1627. Za své služby byl povýšen do hraběcího stavu a dosáhl i nejvyššího císařského vyznamenání. Městu Telči zajistil obnovení všech městských privilegií a udělení nového znaku a pečeti r. 1650. Na zámku je obraz, který originálním způsobem zobrazuje pražskou defenestraci. Vzhledem k tomu, že tři defenestrování před smrtí na obraze zachraňují andělé, lze předpokládat, že jej nechal namalovat sám Slavata.

Vydalo město Telč v roce 2011.

Realizační tým agentury 20-20 Vision Graphics

Fotografie: Adam Hruška

Ilustrace: Antonín Urbánek

Grafika: Eva Tomášková

Text: Ing. Miroslava Kholová

TELČ

Infocentrum

nám. Zachariáše z Hradce 10
588 56 Telč

Tel.: +420 567 112 407

E-mail: info@telc-etc.cz

www.telc-etc.cz

www.telc.eu

www.telcsko.cz

www.unesco-czech.cz

www.unesco.org

Neprodejné

Evropská unie
Evropský fond pro regionální rozvoj
Investice do vaší budoucnosti

Investice do vaší budoucnosti.
Spolufinancováno Evropskou unií z Evropského
fondu pro regionální rozvoj a krajem Vysočina.